

MINA NIO SKOLÅR

801162

Det var med fjärilar i magen jag

gick till skolan första gången.

Jag höll mamma hårt i handen

när vi gick över den asfalterade

fotbollsplanen emot den skolan där

jag skulle gå i nio år. Jag kommer

i håg att mamma sa att här

kommer du att lära dig

saker som du kommer att ha nytta

av livet ut.

Vi gick uppför de långa trapporna

till en korridor, där jag mötte

mina blivande klasskompisar.

Många av dem hade jag gått

i hop med i lekis, så de kände

jag bra, men det var även nya

ansikten att studera.

När alla satt sig började fröken

med att hälsa oss välkomna.

När fröken sen så småningom

bara ville prata med föräldrarna,

så fick vi rita. Jag kommer ihåg

att jag ritade ett stort träd

som stod på en blomstrande äng.

I sinom stund var man plötsligt

hemma igen efter sin första

skoldag.

Lägstadiet gick fort.

Man gjorde mycket roliga saker

och allt var nytt det fanns så

mycket att se och lära.

Första läxan var som en dröm

som blivit sann. När klockan var

halv tolv och skoldagen led

möt sitt slut, lade man

försiktigt ner läxan i väskan.

Vi fick lära oss alfabetet, att

skriva bokstäver, stora som små,

och att så småningom börja bilda

ord.

Läsa, det kunde jag redan i lekis,

kanske inte så bra i början, man det

tränade jag upp undan för undan.

Åren gick fort och snart var det

dags att skiljas från fröken, för

nu skulle jag börja mellanstadiet.

Mellanstadiet, nu började man bli

stor. Tänk vad i lågstadie-

eleverna var små det året så

små som då hade de

aldrig varit förut.

I mellanstadiet fick vi en

magister, hjälp en magister.

Det visade sig att han var jätte-

snäll. Det var

I mellan stadiet blev det mer allvar, men det var bara kul man tyckte att man blev behandlad mer som vuxen, man hade större krav på sig.

Vi fick nya ämnen, ett tex var engelska. Det var spännande med ett främmande språk, det var ungefär som att börja lågstadiet igen på engelska lektionerna.

Vi fick lära oss alfabetet igen och att skriva ord och att läsa.

Nu började läxorna att komma, sakta men säkert fick man ta hem

bok efter bok.

Snart tyckte man att man inte

hade gjort så mycket annat än

gått i skolan. Trots att man

tyckte att skolan var botten gick

melanstädiät fort, det tycker man

i alla fall nu när man blickar

tillbaka på det. Jag kommer ihåg

den där dagen när vi som

vanligt lektion och det knackade

på dörren och kuratorn kom in.

Hon skulle informera om högstädiät.

Det var mycket då som skulle göras,

man skulle välja ämnen, fylla i

7.
papper. Men värst var ändå att

klassen skulle splittras.

Vi fick var sitt papper som vi skulle

skriva den kompisens namn som

vi ville hamna i samma klass

som. Det blev mycket prat om

vem som skulle skriva vem.

Till slut var allt bestämt och

högstadiet väntade. Det var tid

att ännu en gång ta farväl av

läraren men den här gången

också av klassen.

Högstadiet nästa.

Hur skulle man kunna hitta

överallt, allt var så rörigt.

Vi hade fått nya ämnen, nya

lärare, nya klasskompisar, skåp

i stället för bänkar och massor

av salar överallt.

Nu hade man fått ännu större

ansvar, nu var det inga som

tjatat om att ta hem läxor

det fick man komma i håg själv.

Men snart var man även inne i

rutinerna som var: Sjucan gick

fort och åttan gick till

vinterlovet, då var det dax för

betyg. Mitt första betyg.

Nu skulle man försöka få bra betyg, att plugga och plugga.

Nu går jag i nian och ska snart välja linje till gymnasiet.

Tänk vad tiden går fort.

Den tiden som man utvecklas

mest på är högstadiet i alla

fall tycker jag det. Man får

arbeta mera fritt och större ansvar

och man kan inte skylla på

andra. Nu när snart nian är

slut kommer man att sakna

högstadiet. Alla trappar som man

svurit över, läxorna och proven

sist men främot alla kompisar.

Fast man har klagat mycket

kommer nog många tårar att

rinna när det är tid att ta

farväl och tacka för den här tiden.